

digt at faa Refusion fra større Omraader end fra Kommunen. Jeg erkender, at det kan være nødvendigt, men der er jo ogsaa aabnet Mulighed derfor i den bestaaende Lovgivning, idet Foranstaltninger efter § 2 kan foretages ikke blot af Sognekommunerne, men ogsaa af Amtskommunerne. Og dette Omraade, Amtet, tror vi med Hensyn til de Varegrupper, der her tænkes paa, er bedre i Stand til at træffe disse Foranstaltninger, end Staten vil være det.

Den højtærede Minister hævder, at netop ved at gennemføre § 2 er man i Stand til f. Eks. for Brændselets Vedkommende at gennemføre en Ordning, som ikke virker trykkende for de Kredse, hvis Indtægtsforhold er saadanne, at de ikke er i Stand til ved egne Kræfter at bære denne Dyrtdid. Maa jeg da gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at det er en meget gængs Fremgangsmaade rundt om i Købstadkommunerne — og det er jo dem, der i denne Sammenhæng i og for sig er Tale om —, at Byraadet sætter en Annonce i Bladene, hvori man bekendtgør, at alle, hvis Skatteindtægt ligger, skal vi sige, under 4,000 Kr., eller hvad man vil nævne — det maa dog have Indenrigsministeriets Billigelse —, kan melde sig med deres Skattebillet og bestille saa og saa meget Brændsel. At der skulde ligge for de vedkommende noget som helst nedværdigende i at faa dette Brændsel til reduceret Pris, er, synes det mig, en højst mærkværdig Tanke, i alt Fald har den ikke sin Rod i moderne Samfundsbetragtning.

Den højtærede Minister vil ikke blande sig i Konkurrencen mellem det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) og mig om, hvem der har mest ondt af de store Skatteydere. Det er ogsaa uforholdt, thi der er mellem os ikke nogen som helst Konkurrence i saa Henseende. Jeg har kun villet pege paa, at der kommer alligevel en Tid, hvor man bliver nødt til at tage under Overvejelse, om man kan lægge stærkt forøgede Byrder paa Skuldre, der i Forvejen bærer meget store Byrder. Vi maa ikke glemme, at mange af de Personer, paa hvis Skuldre disse Byrder lægges, sidder med Virksomheder, der spænder over vide Egne af Jorden, og at de har Muligheder for at lægge Centrene for disse Virksomheder udenfor vore Grænser. Og selv om nu den højtærede Minister siger: Ja, hvor vil de i Øjeblikket gaa hen, thi alle Vegne er det slemt, alle Vegne ligger Skatterne som et haardt Tryk paa

de betydelige Indtægter, og selv om den højtærede Minister henviser til England, hvor man af visse Indtægter betaler 80 pCt. i Skat, saa bør den højtærede Minister dog ikke glemme, at vi kan fortsætte saa langt herhjemme, at vi kommer op over det og derigennem frister de paagældende til at lægge deres Virksomheder udenfor vore Grænser. Skulde noget saadant ske, vilde det efter min Mening være en Ulykke for det danske Samfund, og det bør man derfor tage under Overvejelse. Jeg ved ikke, om vi er oppe ved den Grænse, men vi kan — det tror jeg, den højtærede Minister vil indrømme — fortsætte saa langt, at vi naar den, og maaske kan vi ogsaa komme over. Saa er Ulykken der, og det er den, jeg har villet tillade mig at advare imod.

Den højtærede Minister vendte tilbage til Spørgsmaalet om den ene Trediedel og de to Trediedele. Det er jo et Hovedpunkt for ham. Kun undrede det mig, at han ikke mente det muligt at udsætte dette Stridsspørgsmaals Rejsning, til vi kommer til Behandlingen af den nye Lov. Jeg synes, at det maatte have ladet sig gøre, og det vilde sikkert have fremmet Afslutningen af Forhandlingerne om det foreliggende Tillæg til den gamle Lov.

Den højtærede Minister spurgte mig, om jeg tror, at man i Flertallet af Kommunerne har brugt Maksimum af, hvad man maatte bruge. Dertil vil jeg svare: det ved jeg ikke, og det er egentlig den højtærede Ministers Skyld, at jeg ikke ved det — saa han har i Grunden slet ingen Ret til at spørge mig derom —, for hvis den højtærede Minister havde villet, saa vilde han have været i Stand til at skaffe baade sig selv og mig og dette høje Tings andre Medlemmer Oplysning om, hvorledes Landet i saa Henseende ligger. Men jeg vil spørge den højtærede Minister, om han virkelig tror, at man i Kommuner, hvor man hidtil ikke har anvendt Maksimum af det, der kunde anvendes, herefter vil føle sig fristet til at foretage særlig omfattende Foranstaltninger i Henhold til § 2, fordi de to Trediedele stilles til Disposition af Statskassen, naar Forholdet dog faktisk er dette, at man ved at trække Grænsen i Henhold til § 2, saaledes som den her er formet i den bestaaende Lov, bliver i Stand til at foretage Foranstaltninger til Gunst for alle, uden at det økonomisk kommer til at betyde noget som helst for Kommunerne ud over, hvad Anvendelsen af § 1 vil andrage. Jeg tror det ikke, og jeg betragter